

Cuprins

Cazul din bulevardul Beaumarchais.....	5
Șlepul cu cei doi spinzurați	17
Fereastra deschisă.....	29
Pedeapsă cu moartea.....	41
Picăturile de ceară	51
Strada Pigalle.....	61
Domnul Luni.....	71
O greșală a lui Maigret.....	83
Jeumont, oprire 51 de minute!.....	93
Domnișoara Berthe și amantul ei.....	105
Furtună în Canalul Mîneciî.....	135
Notarul din Châteauneuf.....	167
Dubiosul domn Owen	199
Jucătorii de la <i>Grand Café</i>	229
Steaua Nordului	259
Hanul înecaților	289
Stan Ucigașul.....	317
Bătrîna doamnă din Bayeux.....	345
Admiratorul doamnei Maigret	373
Omul de pe stradă	403
Vînzare la licitație.....	417
Scrisoarea de amenințare	431
Pipa lui Maigret	461
Mărturia copilului de cor	495
Cel mai încăpățînat client din lume	525
Maigret și inspectorul ghinionist	559
Moartea unui om oarecare	593
Crăciunul lui Maigret.....	623

Integrala

Maigret

SIMENON

X

Cazul din bulevardul Beaumarchais • Șlepuț cu cei doi spînzurați
Fereastra deschisă • Pedepsă cu moartea • Picăturile de ceară
Strada Pigalle • Domnul Luni • O greșală a lui Maigret
Jeumont, oprire 51 de minute! • Domnișoara Berthe și amantul ei
Furtună în Canalul Mîneci • Notarul din Châteauneuf
Dubiosul domn Owen • Jucătorii de la *Grand Café*
Steaua Nordului • Hamul înecașilor • Stan Ucigașul • Bătrîna doamnă din Bayeux
Admiratorul doamnei Maigret • Omul de pe stradă
Vînzare la licitație • Scrisoarea de amenințare • Pipa lui Maigret
Mărturia copilului de cor • Cel mai încăpățînat client din lume
Maigret și inspectorul ghinionist • Moartea unui om oarecare
Crăciunul lui Maigret

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2019

— Nu v-am spus cum a murit tînărul.

— Mi-e indiferent! replică Maigret, cu ultimele puteri. Mai bine mă mut la o pensiune, chiar dacă o să plătesc mult și o să mănînc friptură de vițel la fiecare masă. M-am săturat, auzi, Louis? Dacă trebuie să-mi plătesc șederea aici făcînd din nou...

— Vă cer scuze, murmură smerit Louis, retrăgîndu-se cu spatele spre ușă.

Îl cunoștea de mult pe Maigret. Știa că nu-l va lăsa să plece. De altfel, fostul comisar făcea pe supăratul, ceea ce era întotdeauna semn bun.

— De ce-a murit? întrebă el fără să întoarcă capul.

Atunci domnul Louis rosti, pe același ton pe care ar fi spus: „Mașina doamnei e trasă la scară”:

— A fost înecat în cadă!

Gata, ciștigase. Maigret mușcase, cum se zicea în regiune.

Se ocupase de multe crime și se aplecase asupra atîtor cadavre, încît ar fi putut să populeze un cimitir de provincie mărișor.

— Dacă vreți să veniți cu mine...

— Nu, bătrîne! Ascultă bine ce-ți spun: n-am nici un chef să mă amestec în această anchetă. Ai auzit? La primul rînd scris despre mine în ziare, plec din hotelul dumitale, oricît ar fi el de plăcut. Mai mult, n-o să mă ocup de nimic... Accept să mă informezi, doar așa, la o discuție... Dacă o să am vreo idee, ceea ce este puțin probabil, nu pretind că n-am să-ți spun...

— Dar nu vreți să vedeți cadavrul?

— Îl vor fotografia, nu-i așa? Vorbește cu cei de la Identitatea Judiciară să-ți dea un set de poze.

Era inadmisibil că nu se putea bucura în liniște de soarele și parfumul acestei primăveri mediteraneene, nu-i așa? Rămas singur, cotrobăia prin cameră căutînd ceva, nu mai știa ce. Se prefăcea că era foarte prost dispus. Totuși, cînd se văzu în oglindă, nu se putu abține să zîmbească.

„Băieții ăștia își amintesc!”, își zise el.

Oameni care se pricep totuși, deoarece unul ca domnul Louis este cel mai în măsură să aprecieze abilitatea unui polițist. Ei bine, nu-l uitase pe bătrînul Maigret, chiar dacă ieșise la pensie. Comisarul Brigăzii Mobile, care fusese chemat, o fi fost un as, dar asta nu l-a împiedicat pe Louis să umble cu șiretlicuri un sfert de ceas ca să

obțină ajutorul lui Maigret! Și n-o făcuse probabil din proprie inițiativă. În spatele lui se afla cu siguranță proprietarul hotelului.

— Cu condiția să nu am nici un amestec, repetă el.

Apoi, zimbi din nou, de data asta pentru că se vedea în pantaloni de flanelă și cămașă albă, cu o cravată în dungi, pe care o alesese, fără să știe că avea culorile unei universități engleze.

— Owen! Owen! În gri din cap pînă-n picioare! Costum gri, cămăși gri, cravată gri. Pardon! Și mănuși de ață gri! He, he! Tare aș vrea să știu de ce domnul Owen purta mănuși de ață gri cînd stătea la soare.

Nu mai auzea telefoanele, vînzoleala de pe culoare, declicul discret al ascensorului. Puțin mai tîrziu, coborî pe scări, de teamă să nu se întîlnească cu polițiștii. Remarcă mici grupuri în hol, unde, în pofida măsurilor de precauție luate, vestea se aflase.

Trecu, fără să se oprească, prin fața domnului Louis, care era ocupat în fața panoului cu chei, și ieși pe Croisette, într-o atmosferă ideală, încît părea o crimă să necăjești oamenii murind brusc în cada unui anume domn Owen.

— Owen... Owen...

Era ora la care trebuia să-i scrie soției sale și alese de la un chioșc o vedere pestriță, reprezentînd niște iahturi de cinci milioane fiecare. Scrise:

Timp frumos. Soare. Mi-am făcut siesta. Viața e frumoasă!

Nu voia să-i dea domnului Louis satisfacția de a da buzna peste acest caz ca nenorocirile în casa săracului. Iși impuse să facă trei tururi pe Croisette, nu fără să arunce o privire persoanelor în costum de baie care făceau exerciții fizice pe plajă.

— Owen... Owen...

Asta răsuna în mintea lui ca bîzîitul unei muște captive. Și nu era în stare să spună ce-l deranja!

— Owen... Owen asta!

Cînd apuse soarele, trebui să se abțină să grăbească pasul, primi salutul portarului care stătea lingă ușa turnantă și îl văzu pe domnul Louis stînd de vorbă cu doi englezi care nu se descurcau cu mersul trenurilor.

Cum recepționarul nu-i dădea cheia și se făcea că nu-l vede, așteptă, cu pipa între dinți. Se văzu astfel nevoit să asiste la o lungă discuție despre avantajele și dezavantajele a două trenuri, apoi englezii se hotărâră să plece.

— Au arestat pe cineva! anunță domnul Louis.

— Pe Owen?

— Pe infirmiera lui... Exact când cobora din automotor la Nisa... Poliția mi-a telefonat imediat...

— Ce spune infirmiera?

— Că nu știe nimic... Inspectorul va veni să-mi dea detalii...

Maigret întinse mâna să ia cheia, agățată de o stea grea de metal alb marcată cu un număr.

— Mai e ceva...

— Ascult...

— Tot personalul a fost chemat să se uite la cadavru. Nu l-a văzut nimeni prin hotel. Recepționarul din tura de noapte, care e colegul meu Pitois, pe care îl cunoașteți, e categoric în această privință. În plus, noaptea trecută, în hol a stat un polițist, la *Excelsior* aflându-se ministrul pe care îl știți, și confirmă declarațiile lui Pitois...

Maigret rămăsese cu mâna întinsă, așteptând cheia.

Domnul Louis insistă:

— Când ne putem vedea?

— Pentru ce?

— Ca să vă comunic informațiile pe care le voi primi peste puțin timp. Ies din tură la ora opt. Lângă port e un bar liniștit, *Pétanque*... Dacă sînteți de acord...

Își făcuseră deja apariția niște oameni în smoching. Maigret, ca să nu se îmbrace așa, prefera să cîneze la grill. Cerul se făcuse mov, la fel și marea, de un mov mai închis.

— Domnul Owen..., mormăi el.

Ar fi trebuit să-l trimită pe Louis la naiba în loc să-și chinuiască mintea, așa cum făcea acum!

Schiță totuși o grimasă cînd ajunse la etajul lui și văzu doi oameni transportînd un obiect greu și lung, pesemne un sicriu, care fusese înfășurat în pînză ca să arate mai puțin sinistru. Cei care îl cărau se deplasau pe lângă pereți, ca niște hoți, în acest hotel unde numai bucuria și plăcerea aveau dreptul să existe.

— Domnul Owen...

Sicriul îi aminti de mătușa Emilie, a cărei moarte se aștepta să-i fie anunțată printr-o telegramă de la o oră la alta, și, sprijinindu-se cu coatele pe terasa lui, își aprinse în cele din urmă pipa, ridicând din umeri, în timp ce ajungeau pînă la el, în valuri, acordurile unui concert.

— Domnul Owen...

Și mănușile lui gri! De ață gri! Vreo idee?

II

— Mie, o halbă..., zise Maigret, oftînd cu satisfacție și golindu-și pipa pe jos.

În sfîrșit, o bere adevărată, într-o halbă groasă cu toartă, nu o sticlă mică de bere străină, servită cu mare grijă într-un pahar de cristal, ca la *Excelsior*.

La *Pétanque*, fostul comisar se simțea în elementul lui și, în consecință, îi revenise privirea insistentă și sfredelitoare, legendară la Poliția Judiciară, dar și acea placiditate ciudată care punea stăpînire pe el exact atunci cînd mintea îi lucra mai activ.

Lîngă el, domnul Louis, îmbrăcat într-un costum negru, stătea foarte demn și nu trecea nici un minut fără să vină cineva să-l salute sau să dea mîna cu el, întotdeauna cu un anumit respect. Totuși, se aflau acolo, în bar, la teigheaua de zinc unde stăteau stivuite sandviciuri cu jambon, mai multe smochinguri și fracuri decît haine obișnuite, mai mult rochii de seară decît femei în ținută de oraș; dar smochingurile erau ale crupierilor, fracurile cu cravată neagră erau ale șefilor de sală, cele cu cravată albă erau ale dansatorilor profesioniști, în timp ce femeile acelea drăguțe erau animatoare la Cazinou.

— Ceva noutăți? întrebă Maigret, lăsîndu-și privirea să rătăcească peste această lume în miniatură, pe care o cunoștea foarte bine.

— Atît de multe, încît le-am notat pe o foaie de hîrtie. Nu vreți să le transcrieți?

Maigret făcu semn că nu și, trăgînd scurt din pipă, lăsă impresia că era interesat de tot ce se întîmpla în jur, deși nu-i scăpa nici un detaliu din ce-i spunea domnul Louis.

— Întâi, victima n-a putut fi încă identificată și amprentele ei digitale, trimise la Paris prin belinogramă, n-au fost găsite în arhivele Palatului de Justiție. Este vorba de un bărbat de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, cu o sănătate fragilă, care își administra în mod regulat morfină. În momentul morții, era încă sub efectul drogului.

— Doar n-o să pretinzi că acest bărbat a intrat la 412, s-a dezbrăcat ca să facă o baie în cada domnului Owen și, leșinând în apa caldă, s-a înecat în mod accidental!

— Nu! Pe gât și pe umeri s-au descoperit echimoze care au fost făcute înaintea morții, de persoana care a ținut capul victimei sub apă.

— Ora morții, Louis?

— Stați să mă uit... Șase dimineața... Dar am aflat un detaliu ciudat. Știți cum sînt dispuse camerele apartamentelor... După fiecare sală de baie, se află un WC separat... Aceste WC-uri sînt aerisite printr-o ferestruică de vreo cincizeci pe cincizeci de centimetri... Or, geamul acestei ferestruici, la 412, a fost tăiat cu un diamant, ceea ce ar lăsa să se presupună că a intrat cineva pe-acolo... Într-adevăr, în exterior, o scară de incendiu, din fier, trece prin apropierea ferestruicii... Un bărbat cu talent acrobatic a putut să pătrundă pe acolo în hotel.

— Ca să se dezbrace în pielea goală în camera domnului Owen și să facă o baie, tot în cada acestuia! repetă Maigret, care o ținea pe-a lui. Ciudată idee, nu ți se pare?

— Nu încerc să explic... Nu fac decît să repet ce mi s-a spus...

— A fost interogată tînăra infirmieră blondă?

— Se numește Germaine Devon... Chiar are diplomă de infirmieră și, înainte de a intra în serviciul domnului Owen, a fost infirmiera altui suedez, domnul Stilberg, care a murit acum un an și ceva...

— Bineînțeles, nu știe nimic!

— Absolut nimic! L-a cunoscut pe domnul Owen la Paris, în holul unui mare hotel de lux, unde venise să își ofere serviciile. El a angajat-o și, de atunci, îl însoțea peste tot. După spusele ei, domnul Owen stătea foarte prost cu nervii și se temea să nu facă brusc o criză de nebunie. Tatăl și bunicul lui muriseră, se pare, nebuni.

— Și totuși, nu avea medic curant?

— Nu avea încredere în medici, pentru că se temea ca vreunul să nu ceară internarea lui...

— Cum își petrecea timpul, în fiecare noapte?

— Păi... zise mirat domnul Louis, recitindu-și notele. O clipă... Nu cred că a fost pusă această întrebare... Mi-ar fi atras atenția... Nu ar trebui să presupunem că dormea?...

— Când pretinde această domnișoară Germaine că l-a văzut ultima dată?...

— Spune că azi-dimineață a intrat la el pe la ora nouă, ca de obicei, ca să-i ducă micul dejun, pentru că el nu voia să fie servit de nimeni de la hotel. N-a remarcat nimic anormal. Ușa de la baie era închisă și nu s-a gândit s-o deschidă. Domnul Owen, pretinde ea, era ca în fiecare dimineață și, în timp ce era ridicat în capul oaselor și își mânca pâinea prăjită cu ceai, a rugat-o pe infirmieră să se ducă pînă la Nisa, ca să ducă la o anumită adresă, pe Avenue Président-Wilson, dacă-mi amintesc bine, o scrisoare care se afla pe noptieră...

— Și scrisoarea?

— Stați puțin! Domnișoara Germaine a luat așadar automotorul și poliția a ridicat-o cînd a coborît din tren. Avea scrisoarea în geantă. De fapt, era un plic care conținea doar o foaie de hîrtie albă. Cît despre adresa de pe plic, aceasta nu există, Avenue Président-Wilson nu are trei sute șaptesprezece numere...

Maigret îi făcu semn chelnerului să-i aducă încă o halbă și fumă un moment în tăcere, fără ca vecinul lui de masă să îndrăznească să-l deranjeze.

— Ei? întrebă Maigret brusc, nerăbdător. Asta e tot?

— Vă cer scuze! Credeam...

— Ce credeai?

— Că vă gîndiți...

Atunci fostul comisar ridică din umeri, ca și cum ar fi fost stupid să-l crezi în stare să gîndească!

— Nu mă informezi bine, Louis...

— Dar...

— Dovadă că omiți să-mi vorbești despre o anumită parte a anchetei... Recunoaște că poliția te-a întreat ce clienți au părăsit hotelul începînd din acea noapte...